

4) *R. med benen*, sitta och svänga benen fram och tillbaka. — *Ringande*, n. 4.

RINGA, a. oböjl. III. (Kompar. *Ringare*, Superl. *Ringast*) Ej stor, föga betydlig, helt liten. *En r. skänk. Af r. värde. R. sak. R. hopp. R. förstånd. R. halt. Denna stad har en ringare befolkning än den andra. Ringaste eftertänka hade bort säga dig det.* — Syn. Se *Liten*. — 2) Låg. *R. härkomst, stånd, börd.* — Adv. (Kompar. *Ringare*, superl. *Ringast*) Ej mycket, helt litet, föga. *R. akta, skatta, värdera. Jag aktar honom ringare än den sämsta dräng. Ringast aktad af alla. Ej det ringaste, ej det minsta.* — Syn. Se *Föga*.

RINGAKTA, v. a. 1. (nybildadt ord) Ringa akta. — *Ringaktande*, n. 4. o. *Ringaktning*, f. 2.

RINGARE, RINGAST, se *Ringa*, III.

RINGARE, m. 3. — **GERSKA**, f. 1. Person, hvars befattning är att ringa i kyrkklockorna, till gudstjänst, för lik, o. s. v.

RINGBLOMMA, f. 1. Allmänt känd trädgårdsväxt, med brungula ringformiga blommor. *Calendula officinalis*.

RINGBORSTE, m. 2. pl. — *borstar*. En ört med röda blommor, på bergiga ställen. *Clinopodium vulgare*. Kallas äfv. *Bergmynta*.

RINGBROSK, n. 3. (anat.) Ett ringformigt brosk i struphufvudet.

RINGBRYNJA, f. 1. Fordom bruklig brynja af sammanfästade metallringar.

RINGBULT, m. 2. (skepp.) Bult, i hvars ena ända är ett öga, hvarti en rörlig ring blifvit fastsmidd.

RINGDANS, m. 2. Dans, då de dansande hålla i ring.

RINGDUFVA, f. 1. En art af dufvorna, blågrå, med ett bredt, hvitt band under den långa stjerten. *Columba Palumbus*.

RINGEL, ri'ngel', m. 2. pl. *ringlar*. 1) Ring, krets, t. ex. på vattenytan, då man ikastar en sten. — 2) Ringformig bugt, krökning; ringformigt hvarf. *Ringlarne af en orm*.

RINGELHORN, n. 3. Se *Målhorn*.

RINGFINGER, n. 3. Benämning på fingret emellan hilt- och mellanfingret.

RINGFODRAL, n. 3. o. 3. Fodral för ringar.

RINGHALTIG, a. 2. Af ringa halt, värde; som icke har sin rätta halt. *R. malm. R-t mynt.* — *Ringhaltighet*, f. 3.

RINGHET, f. 3. Egenskapen att vara ringa; obetydlighet, låghet.

RINGKALKIG, a. 2. (bot.) *R-a* kallas den afdelning af Monokotyledonerna, hvilkas blomkalk har bladen eller flikarna i krans.

RINGKOTA, f. 1. (veter.) Benutväxt kring kronleden på en häst.

RINGKORAGE, m. 2. pl. — *kragar*. Bred, utviken, krusad eller veckad krage af fint lärft, som går rundt omkring halsen.

RINGLA SIG, v. r. 1. 1) Lägga sig i ring. *Ormen r-de sig.* — 2) Bilda ringlar. *Vattnet r-r sig.*

RINGLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) Lägga i ring. — *Ringlagd*, part. pass. *R. orm*, som ligger i ring.

RINGMASK, m. 2. *R-ar* kallas fjerde klassen af Leddjuren, innefattande dem, som äro utan fötter, kroppen med mjukt öfverdrag, mest masklik.

RINGMUR, m. 2. Mur, som omger en stad, utan vallgång.

RINGMUSKEL, m. 3. pl. — *muskler*. Benämning på de muskler, hvilka sluta sig som en ring kring öppningar, för att tillsluta eller öppna dem.

RINGMÅTT, n. 3. Så kallas metallringar af olika vidd, som tjena till mått vid förfärdigandet af guldringar.

RINGNAGEL, m. 2. pl. — *naglar*. (artil.) Hvarje bult med en ring eller ögla ofvantill.

RINGNING, f. 2. 1) Handlingen, då man ringar. Jfr. *Ringa*, I. — 2) Handlingen, då man ringer. Jfr. *Ringa*, II. — Bildar sammansättningarna Klock-, Altonsängs-, Högmässa-, Likingning, m. fl.

RINGORM, m. 2. 1) (prov.) Se *Snok*. — 2) Ett slags orm i S. Amerika, betäckt med en hornaktig hud af fjäll, som äro färade på tvären, så att ormen synes bestå af ringar. Amphibæna alba et fuliginosa.

RINGORMAROT, f. 3. pl. — *rötter*. Se *Svinrot*.

RINGRÄNNING, f. 2. Riddarspel, hyaryid de täflande, under starkaste ridt kring en kretsformig bana, borde med lanspetsen nedtaga ringar, som voro fästade högt upp på invid banan stående stolpar.

RINGSPETT, m. 2. Se *Lilla Hackspetten*.

RINGSVALA, f. 1. En art svala med mycket korta ben. *Hirundo apus*.

RINGTALIG, a. 2. Se *Fätalig*. — *Ringtalighet*, f. 3.

RINGTRAST, m. 2. En art af Trastsläktet, svart, med en stor halfmånformig, hvit eller rostgrå fläck på bröstet. *Turdus torquatus*.

RINGTÅNG, f. 3. pl. — *tänger*. Ett slags tång, som begagnas att böja tråd och bleckstrimlor båg- eller ringformigt, då radien skall vara något stor.

RINGVIS, adv. I ringar.

RINGÄRLA, f. 1. Se *Sädesärta*.

RINKINKA, v. n. 1. (sjöt.) Sitta lös och ostadig, vara illa fastgjord.

RINNA, v. n. 3. Impf. sing. *Rann*; pl. *Runno*. Sup. *Runnit*. Part. pass. *Runnen*. Betyder ursprungligen: Löpa. 1) Flyta. *Än rinner genom ett fruktbart land. Blödet rinner långsamt i ådrorna. R. af, bört, se Afrinna, Bortrinna. R. ihöp, sammanflyta; se äfv. Löpna, Lefra sig. R. in, upp, ut, se Inflyta, Upprinna, Utrinna. R. ut, (om floder) se Utfalla. R. öfver, flöda öfver bräddarna. (Fig.) Sinnet rann öfver för honom, han blef het, ond. Det rann mig i sinnet, i hägen, det föll mig in.* — Syn. Se *Flyta*. — 2) Säges äfven om vissa ämnen, som bestå af helt små likartade partiklar, då de röra sig nedåt. *Sanden rinner ur timglasets. Säden rinner ur åxen. Fig. säges äfv. Timglasets rinner, d. v. s. sanden i timglasets.* — 3) Vara otät, läcka. *Tunnan rinner.* — 4) Gifta ifrån sig en flytande vätska. *Såret rinner. Ögonen r. Ljusets rinner, talg flyter med utåt dess sidor. R. af, se Afrinna, 2. — 5) (fig.) Förflyta. *Tiden rinner fort.* — *R-nde*, part. pres. Brukas nästan adjektivt i uttrycken: *R. vatten, flytande, t. ex. strömmar, åar (till skillnad ifrån Stillastående vatten). R. ögon. R. näsa.* — *Rinnande*, n. 4.*

RIPA, f. 1. Ett släkte af Hönssäglarna. Lagopus. Se vidare *Dalripa* och *Fjällripa*.

RIPBÄR, n. 3. Se *Fjällbär*.

RIPORRE, m. 2. pl. — *orror*. Ett slags fågel, som är batard af orre och ripa.

RIPRIS, n. 3. Se *Fjällbjörk*.